

PSYCHOLOGICKÝ TRILER

MOTÝL

**ZA
ZAMKNUTÝMI
DVERAMI**

FREIDA McFADDEN

od autorky bestselleru *Pomocnička*

**ZA
ZAMKNUTÝMI
DVERAMI**

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Pomocníčka

Tajomstvo pomocníčky

Pomocníčka ňa vidí

Anatómia lží

Profesorka

ZA ZAMKNUTÝMI DVERAMI

FREIDA McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Locked Door

Copyright © Freida McFadden, 2021

First published in the United States in 2021 by Hollywood Upstairs Press

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková, 2024

Cover photo © stock.adobe/Muhammad

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-390-3

Pre Libby a Melanie ako vždy.

PREDSLOV

Pred dvadsiatimi šiestimi rokmi zatkli v dome v Oregone muža menom Aaron Nierling.

Väčšina ľudí ho poznala ako ctihodného občana. Mal stabilnú prácu, bol oddaným manželom a otcom – skrátka rodinný typ. V živote nedostal ani len pokutu za parkovanie. A nikdy nemal problémy so zákonom.

Po jednom anonymnom tipe však polícia objavila za zamknutými dverami jeho suterénu telesné pozostatky dvadsaťpäťročnej Mandy Johanssonovej.

V kufri v suteréne sa našli aj zachované kosti sedemnástich ďalších obetí, ktoré boli posledné desaťročie hlásené ako nezvestné. Policajné vyšetovanie odhalilo, že Nierling bol zapletený prinajmenšom do desiatich ďalších vražd pred dvadsiatich rokov, ale nenašli sa žiadne forenzné dôkazy, ktoré by to boli potvrdili.

Nierling sa priznal, aby sa vyhol trestu smrti. V súčasnosti si odpykáva osemnásť doživotných trestov vo väznici s maximálnym stupňom stráženia. Aj jeho manželku obvinili z napomáhania pri vražde, ale tá sa ešte pred začiatkom súdneho procesu stihla vo väzení zabiť.

Novinové články hlásali, že Aaron Nierling je génius, ktorý sa úspešne vyhýbal polícii a FBI viac ako dve desaťročia, kým ho napokon zatkli. Je nesmierne charizmatický a očarujúci – najmä keď chce. Je to narcistický psychopat, ktorý podľa všetkého zabil minimálne tridsať žien bez štipky ľútosti. Je to blázon. Je to monštrum.

Je to môj otec.

1

Nieкто ma sleduje.

Cítim to. Logicky nedáva zmysel, aby človek cítil niečí pohľad na svojom zátylku, ale ja to práve teraz cítim. Je to svrbivý pocit, ktorý sa mi plazí od hlavy až k zátylku, a následne mi prechádza po chrbte.

Do baru som prišla sama. Som rada osamote – vždy som bola. Vždy, keď mám na výber, vyberiem si samotu. Keď som v reštaurácii, kde ma obklopuje tichý bzukot iných ľudí, ktorí sa medzi sebou rozprávajú, najradšej tam sedím sama.

Mám pred sebou svoj obľúbený koktail – Staromódny. V niektoré noci sa mi nechce ísť z práce hneď domov, a tak zjdem do baru Christopher's. Je tam prítomie a súkromie, okolo barového pultu sa plazí cigaretový dym. Zvyčajne tam býva prázdno a barmani sú celkom pekní. Niekedy sedávam pri stole, ale dnes večer sedím pri bare s očami sklopenými na svoj nápoj a sledujem, ako sa v ňom pomaly roztápa kocka ľadu. Mravčenie na zátylku sa zintenzívňuje.

V pozadí počujem nejasné zvuky z televízora. Na obrazovke sa väčšinou odohráva nejaká športová disciplína, ale dnes večer je naladená vedomostná súťaž. Obrazovku

vypľna tvár moderátora čítajúceho otázku z kartičky, ktorú drží v rukách.

Ktorý priateľ Charla de Gaulla bol po väčšinu 60. rokov francúzskym premiérom?

Otočím sa a pohľadom sa snažím nájsť človeka, ktorý ma pozoruje. Nemám šťastie. Sú za mnou ľudia, ale nikto sa na mňa nepozera. Aspoň nie v tej chvíli.

Pravdepodobne o nič nejde. Možno iba nejaký chlap zvažuje, že mi kúpi drink. Možno ma niekto pozná z práce.

Neznamená to hneď, že vedia, kto som. To nie. Zrejme som dnes večer len paranoidná, pretože je dvadsiate šieste výročie toho dňa, keď sa celý môj život obrátil naruby.

Deň, keď policajti zistili, čo sa skrýva v našej pivnici.

„Všetko je v poriadku, doktorka?“

Nakláňa sa ku mne barman, svalnaté predlaktia má položené na mierne lepkavom pulte. Je tu nový – videla som ho len párkrát. Je o niečo starší ako ten predchádzajúci, môže mať okolo tridsiatky ako ja.

Potiahnem sa za golier svojej zelenej lekárskej blúzky. Preto mi začal hovoriť „doktorka“. Vlastne to celkom sedí – som chirurgička. Keďže som žena, väčšina ľudí si pri pohľade na môj lekársky úbor myslí, že som zdravotná sestra. On mi však hovorí „doktorka“.

Môj otec by bol pyšný, keby o tom vedel. Bez ohľadu na to, akých citov alebo emócií je schopný, pýcha je rozhodne jedným z nich – to bolo jasné už na súdnom procese. Sám chcel byť vždy chirurgom, ale nemal na to dobré známky. Možno keby sa stal chirurgom, neurobil by veci, ktoré nakoniec urobil.

„Som v pohode.“ Prejdem prstom po okraji pohára.
„V pohode.“

Barman zdvihne obočie. „Ako chutí nápoj? Namiešal som ho dobre?“

„Dobre.“

To je podhodnotenie. Zvládol to perfektne. Videla som, ako vložil kocku cukru na dno pohára – nevysypal doň celé vrecúško ako ostatní barmani. Dal tam presne to správne množstvo prísad. A nemusela som mu hovoriť, aby tam neľal sódu.

„Musím sa priznať,“ povie, „nečakal som, že si objednáte Staromódny. Nevyzeráte na to.“

„Mmm.“ Snažím sa udržať svoj záujem na uzde, pretože chcem, aby odišiel a nechal ma na pokoji. Nemala som si sadnúť k baru. No barmani bývajú zriedkakedy takí ukecaní.

Vyčarí odzbrojujúci úsmev. „Myslel som, že si objednáte cosmopolitan alebo limonádový spritz, alebo niečo podobné.“

Zahryznem si do vnútrajška líca, aby som niečo neodvrkla. Zbožňujem Staromódny. Je to môj obľúbený nápoj od môjho dvadsiateho prvého roku života a možno aj o niečo skôr, ak mám byť úprimná. Je tmavý a silný, trochu sladký a horký zároveň. Keď si z neho odpijem, moja mrzutosť nad ukecaným barmanom razom vyprchá.

„V každom prípade.“ Barman mi venuje posledný dlhý pohľad. „Ak budete niečo potrebovať, zakričte na mňa.“

Sledujem, ako odchádza. Na zlomok sekundy upriamim pohľad na svaly, ktoré sa mu vydúvajú pod tričkom. Je pôvabný, má svetlohnedé vlasy a vlúdne hnedé oči. Strnisko na jeho tvári sa ešte nedá nazvať bradou. Je všedný – je to typ chlapa, ktorého by ste si mohli kedykoľvek pomýliť s niekým iným. Skoro ako môj otec.

Na prstoch si začnem rátať počet mesiacov, odkedy som nemala chlapa. Potom začnem rátať roky. Pomaly sa blížim k dekáde. Už som o tom stratila prehľad, čo je samo osebe dosť znepokojujúce.

Nemám však záujem o románik so sexy barmanom ani s kýmkoľvek iným. Už dávno som sa rozhodla, že vzťahy nebudú súčasťou môjho života. Boli časy, keď ma to mrzelo, ale uznala som, že je to tak lepšie.

Zdvihnem pohár a zavírim tekutinou. Stále mám pocit svrbenia vzadu na krku, akoby ma niekto pozoroval. Možno to nie je skutočné. Možno je to všetko len v mojej hlave.

Dvadsaťšesť rokov. Nemôžem uveriť, že je to už tak dlho.

Moderátor vedomostnej súťaže na obrazovke televízora preruší moje myšlienkové pochody. Odtrhnem oči od nápoja.

Ktorý sériový vrah je známy ako Rezbár?

Barman vrhne pohľad na obrazovku a s istotou v hlase okamžite odpovie: „Aaron Nierling.“

V dnešnej vedomostnej súťaži je odpoveďou na jednu z otázok meno môjho otca. Možno ju tam zahrnuli pre to, že dnes je výročie jeho zatknutia, ale pravdepodobne to bude iba náhoda. Bez ohľadu na to, koľko rokov odvtedy uplynulo, na to, čo urobil, sa nikdy nezabudne. Zaujímalo by ma, či pozerá telku. Kedysi mal rád vedomostné súťaže. Má vôbec povolené pozeráť televízor? Nie som si celkom istá, čo mu vo väzení dovoľia robiť. Nehovorila som s ním odvtedy, čo ho odviedla polícia.

Aj keď mi každý týždeň posiela listy.

Vytisnem z hlavy myšlienku na otca a pomaly popíjam svoj nápoj. Nechám, aby ma zaplavil príjemný pocit tepla. Barman utiera pult na druhej strane baru, svaly pod

tričkom sa mu napínajú. Nakrátko preruší robotu, pozrie sa mojím smerom a žmurkne na mňa.

Hmm. Možno moja dobrovoľná abstinencia nie je až taký skvelý nápad. Zabilo by ma užiť si s ním jednu noc? Dať si na seba konečne niečo iné než lekársky úbor? Rozpustiť si svoje čierne vlasy namiesto toho, aby som si ich zopla do pevného drdola, z ktorého moje vlasové folikuly kričia od agónie?

„Doktorka Davisová? Ste to vy?“

Pri zvuku hlasu, ktorý zaznie spoza môjho chrbta, dobrý hrejivý pocit z whisky okamžite vyprchá. Mala som pravdu. Nieкто ma sledoval. Kiežby som sa aspoň raz mýlila. Jediné, po čom som dnes večer túžila, bolo trochu pokoja.

Presne dve sekundy zvažujem, že sa neotočím a budem predstierať, že v skutočnosti nie som doktorka Nora Davisová. Že som iba *neznáma* žena v zelenom lekárskom úbore, ktorá sa náhodou podobá na doktorku Davisovú.

Aspoňže ma neoslovil Nora Nierlingová. Nikto mi tak nepovedal už veľmi, veľmi dlho. A chcem, aby to tak zostalo.

Muž stojaci za mnou má okolo päťdesiat rokov, je nízky a zavalitý. Je to určite jeden z mojich pacientov. Neviem si spomenúť na jeho meno, ale pamätám si o ňom všetko ostatné. Do nemocnice prišiel s horúčkou a bolesťami brucha. Lekári mu diagnostikovali cholecystitídu – zápal žlčníka. Pokúšali sme sa ho odstrániť laparoskopicky za pomoci kamier, ale v polovici zákroku sa z toho stala otvorená operácia. Viem, že ak by si nadvihol košeľu, pozdĺž pravej hornej časti brucha by sa mu tiahla diagonálna jazva. Som si istá, že sa už vyliečil.

„Doktorka Davisová!“ Muž na mňa civie a ukazuje rad žltých, trochu pokazených zubov. „Pozeral som sa na vás

a nebol som si istý, ale... ste to vy. Človeče, nečakal som, že vás tu nájdem.“

Čo robí milé žieňa ako vy na takomto mieste? Aspoňže nekomentoval môj výber nápoja.

„Nuž,“ zamumlem.

Kiežby mi prezradil svoje meno. Takto sa cítim vo výraznej nevýhode. Mám výbornú pamäť na veľa vecí – so zavretými očami by som dokázala načrtnúť každú jednu krvnú cievu zásobujúcu črevo –, ale mená ľudí medzi ne nepatria. Siaham do hĺbky svojich pamäťových schopností, no márne.

„Zdravíčko!“ zvolá neznámy muž na barmana. „Nápoj pre doktorku Davisovú je na mňa! Táto dáma mi zachránila život!“

„To je v poriadku,“ zašepkám, ale už je neskoro. Pacient bez mena sa usádza na barovej stoličke vedľa mňa, aj keď si myslím, že nedostatok mejkapu a lekársky úbor, v ktorom vyzerám ako vrece zemiakov, mu dávajú veľavýznamne najavo, že si neželám spoločnosť.

„Toto mi urobila ona!“ vyhlási a vyhrnie si lem košele. Brucho má pokryté kučeravými tmavými chlpmi, ale stále je vidieť slabú jazvu na mieste, kde som do neho zarezala skalpelom. Presne si to pamätám. „Dobrá práca, však?“

Vyčarím jemný úsmev.

„Ste hrdinka, doktorka Davisová,“ vyhlási. „Bolo mi tak zle...“

A potom začne hrdo rozprávať svoj príbeh všetkým nakoľo. O tom, ako som mu zachránila život. Povedala by som, že tá skutočnosť je diskutabilná. Áno, to ja som mu odstránila zapálený žľčník. Dalo by sa však tvrdiť, že rovnako dobre mu pomohli intravenózne antibiotiká a drenáž

umiestnená do tela za pomoci intervenčnej rádiológie. Nebola som to nevyhnutne ja, kto mu zachránil život.

No zdá sa, že toho chlapa nič neodradí. Operáciu som vykonala úspešne, on sa zotavil a vyzerá celkom zdravo, okrem chrupu.

„Pôsobivé,“ poznamená barman, keď záhadný pacient dokončí obsírny opis mojich hrdinských činov. Na perách mu pohráva pobavený úsmev. „Ste hrdinka, doktorka.“

„Nuž.“ Dopijem posledné zvyšky nápoja. „Je to moja práca.“

Neisto sa zdvihnem z barovej stoličky. Keby ma teraz niekto videl, možno by rozmýšľal, či nie som príliš opitá na to, aby som šoférovala. Lenže dôvod, prečo som taká roztrasená, nemá nič spoločné s alkoholom.

Dnes je to dvadsaťšesť rokov. Niekedy mám pocit, akoby to bolo včera.

„Pôjdem.“ Zdvorilo sa usmejem na svojho bývalého pacienta. „Ďakujem za drink.“

„Ach.“ Muž sa zatvári skleslo. Vyzerá, akoby dúfal, že tu zostanem ešte hodinu a porozprávam sa s ním o jeho zapálenom žlčníku. „Naozaj odchádzate?“

„Obávam sa, že áno.“

„Ale...“ Vrhne pohľad na môj prázdny pohár a zabubnuje svojimi mäsitými prstami po barovom pulte. „Myslel som si, že by som vás mohol pozvať na ďalší drink. Možno aj večeru. Ako poďakovanie.“

Zrazu si spomeniem na ďalšiu vec. Keď mi pri poslednej návšteve nemocnice ďakoval, položil mi ruku na koleno. Stisol mi ho, ale ja som ho zo seba rýchlo striasla. *Odviedli ste skvelú prácu, doktorka Davisová.* Dočerta, stále si nemôžem spomenúť na jeho prekliate meno.

„Netreba,“ odvetím. „Vaša poisťovňa mi to už preplatila.“

Poškriabe si malú červenú vyrážku na krku, ktorú má zrejme z holenia. Pokúsi sa oživiť svoj úsmev. „No tak, doktorka Davisová... Nora. Taká pekná žena ako vy by nemala sedieť v bare sama.“

Pery mi zvlíni zdvorilý úsmev. „Som v poriadku, ďakujem veľmi pekne.“

„No tak.“ Žmurkne na mňa. Vtom si všimnem, že jeden z jeho hnijúcich rezákov je tmavohnedý, takmer čierny. „Bude to zábava. Zaslúžite si pekný večer.“

„Áno.“ Prehodím si cez plece kabelku. „Práve preto odchádzam.“

„Mali by ste to prehodnotiť.“ Pokúsi sa ma chytiť za ruku, no rýchlo sa odtiahnem. „Zabavíme sa, Nora.“

„O tom vážne pochybujem.“

Z tváre mu vyprchá všetka doterajšia náklonnosť. Zúži oči na štrbiny. „Och, chápem. Ste príliš hrdá na to, aby ste strávili päť minút rozhovorom v bare s jedným z vašich pacientov.“

Silnejšie stisnem popruh kabelky. Situácia rýchlo vyeskalovala. Budem musieť povedať Harper, nech toho chlapa vyradí z kartotéky. Počkať, vlastne nemôžem. Stále si nespomínam na jeho meno.

„Prepáčte.“ Náš rozhovor preruší barmanov prísny hlas. „Doktorka, obťažuje vás ten chlap?“

Henry Callahan. Tak sa volá – spomienka ma zasiahne ako kopanec do brucha. Vydýchnem si od úľavy.

Callahan vrhne pohľad na barmana a premeria si jeho postavu aj svaly na predlaktiach a bicepsoch. Zamračí sa. „Som na odchode.“

„Dobre.“

Callahanovi sa podarí stisnúť mi rameno, keď sa okolo mňa potáca k dverám. Zaujímalo by ma, koľko toho vypil predtým, než ma oslovil. Pravdepodobne až príliš – ktovie, či si na to bude ráno vôbec pamätať.

Henry Callahan. Hneď zajtra ráno oznámim Harper, že v mojej ordinácii už nie je vítaný.

Zahľadím sa na svoj prázdny pohár. Vyzerá to tak, že Henry mi ten nápoj nakoniec nekúpil. Siahnem do kabelky, aby som odtiaľ vytiahla peňaženku, ale barman pokrúti hlavou. „Je to na účet podniku,“ povie.

Odhodlane vystrčím bradu. „Chcela by som zaplatiť.“

„Rád zaplatím drink žene, ktorá zachraňuje ľudské životy.“

Barmanove vrúcne hnedé oči sa zabodnú do mojich. Výraz jeho tváre mi je akýsi povedomý. Videla som ho už niekedy?

Obzerám si ho, skúmam jeho pekné črty a snažím sa ho zaradiť. Nemohol byť mojím pacientom. Je oveľa mladší ako ostatní ľudia, ktorých vídam, a pamätám si všetkých pacientov, ktorí sa mi dostali pod nôž – ako Henry Callahan –, aj keď si hneď neviem spomenúť na ich mená.

Poznáme sa? Už-už mám tú otázku na jazyku, ale nepoložím mu ju. Zrejme sa mýlim. Bola to zvláštna noc. Momentálne netúžim po ničom inom, len ísť domov.

„Dobre teda,“ pritakám nakoniec. „Ďakujem za drink.“

Barman nakloní hlavu. „Budete v poriadku? Nemám vás odprevadiť k autu?“

„Budem v poriadku,“ odpoviem.

Vrhnem pohľad na parkovisko pred barom. Auto mám zaparkované pod pouličnou lampou, čo by kameňom dohodil. Sledujem Henryho Callahana, ako nastupuje do

svojho vozidla – malého modrého dodge s veľkou priehlbinou na zadnom blatníku. Ramená sa mi pomaly uvoľňujú, keď vidím, že odchádza.

Pocit svrbenia na zátylku je fuč, ale nahrádza ho jemný pocit mdlôb. Robím všetko pre to, aby som ho zahнала. Henryho Callahana sa nebojím. Po veciach, ktoré som zažila, toho nezostalo veľa, čo by mnou dokázalo otriasť.

No napriek tomu sa ešte pár minút obšmietam okolo baru, aby som sa uistila, že je naozaj preč.

2

Jazdím na tmavozelenej Toyote Camry. Je to praktické auto v peknej farbe bez jediného škrabanca či priehlbiny. Môj kolega, doktor Philip Corey, si minulý rok kúpil červenú teslu. Keď som jeho vozidlo nazvala „autom krízy stredného veku“, Philip na mňa len žmurkol. Rád sa vo svojej tesle premáva po diaľnici. Keď si sadáte do auta s Philipom, odovzdávate do jeho rúk svoj život.

Ja nemám krízu stredného veku. Proste som potrebovala auto, ktoré by ma bezpečne odviezlo z bodu A do bodu B.

Keď vkĺznem na sedadlo vodiča svojej camry, parkovisko pri bare Christopher's je veľmi tiché. Naštartujem motor a interiér auta zaplavia tóny klasickej hudby. Kedysi som vedela hrať Chopinovo *Nokturno v C minor* na klavíri. Tú skladbu som sa naučila hrať na strednej škole na koncert. Teraz mi to pripadá ako večnosť. Už minimálne desať rokov som sa nedotkla klávesov.

Vyjdem autom na cestu. Je tam pokoj ako vždy cez týždeň. Dupnem nohou na plyn a ako zvyčajne sa veziem po vedľajších cestách, ktoré ma zavedú domov.

Asi po dvoch minútach jazdy za sebou zbadám pár svetlometov.

Nemusí to nič znamenať. Proste za mnou ide auto. No a čo? Zároveň som však zvyčajne jediná, kto jazdí po tejto ceste v túto hodinu. Zvyčajne som tu len ja a hviezdy. A možno mesiac, v závislosti od týždňa v mesiaci.

Okrem toho sa auto drží veľmi tesne za mnou. Idem minimálne pätnásť kilometrov nad povolenou rýchlosťou a svetlomety sú menej ako dve dĺžky auta za mojím zadným nárazníkom. Ak by som teraz zastavila, vozidlo by do mňa nabúrало.

Mám podozrenie, že niekto ma úmyselne sleduje. A je len jeden spôsob, ako to zistiť.

Blížim sa k rázcestiu. Dávam smerovku doľava. Začínam odbáčať, ale v poslednej sekunde to zvrtnem doprava.

Celý čas mám oči prilepené na spätnom zrkadle. Pozorujem svetlomety, ako sa začnú pohybovať doľava, no zrazu sa stočia doprava. A potom sa auto so šmykom zastaví. Začne cúvať a na rázcestí odbočí doprava.

Prudko sa nadýchнем, rukami stískam volant. Auto ide za mnou. Ten bastard ma sleduje.

Uvažujem o ďalšom kroku, keď vtom mi hlavou preblesne myšlienka. Myslievam na to najmä v zložitých situáciách:

Čo by urobil môj otec?

Vždy mi to zide na um, akokoľvek sa tomu snažím zabrániť. Nechcem vedieť, čo by urobil môj otec. A rozhodne nechcem urobiť to isté, čo by urobil on. Koniec koncov, je to práve on, kto si vo väzení odpykáva osemnásť doživotných trestov. Nie je to niečo, v čom by som ho chcela nasledovať.

Mobil mám prepojený s autom cez bluetooth. Mohla by som zavolať políciu. Mohla by som im povedať, kde som a že ma niekto sleduje. No neurobím to.